తన జీవితం వైపు

మళ్ళీ ఆవులింత...

నోటికి ఎడమ చేయి అడ్డం ఉంచుకని ఆవులించింది వల్లి.. పుష్పవల్లి.

కళ్లు మూసుకుపోతున్నాయి.

ఎదురుగా గోడ గడియారం పన్నెండున్నర చూపిస్తున్నది. మరో అరగంట గడిస్తే కానీ కుర్చీలో నుంచి లేచేందుకు వీలు లేదు. ఆమె ఎదురుగా బల్లమీద నిండా పరుచుకున్న బారెడు సైజు పుస్తకం. దాన్నిండా రూళ్లు... గదులు.. వాటినిండా అంకెలు. కొండవీటి చేంతాళ్లలాగా, కాళ్లజెర్రుల గుంపులలాగా, వానపాముల్లాగా - చూస్తుంటే ఒళ్లు జలదిస్తోంది.

అదుగో, సుబ్బారాయుడు, సీటు ముందు స్టూలు మీద కూర్చుని వాడు ఇందాకటినుంచీ ఇటే చూస్తున్నాడు. లావుపాటి కళ్లద్దాలూ, కారు నలుపు శరీర వర్ణానికి తోడు ముదురు పసుపురంగు చొక్కా, సగం సగంగా నెరిసిన జుట్టూ - దయ్యపు కళ్ల వెధవ! వాడి చూపులు పరమ వెకిలిగా... ఆకలిగా... నీచంగా... అన్నిటికీ మించి పెంట కలరు జీన్స్ ప్యాంటూ - వాడికి తగినట్టే.

ప్యూను వచ్చి, "అయ్యగారు...!" అని మాత్రం అన్నాడు. అంటే అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు అని అర్థం.

ఆమె లేచి నడుం కలుక్కుమనగా మౌనంగా బాధ భరించింది. తర్వాత తేరుకుని కొంగు మెడ చుట్టూ చుట్టుకుని నడిచి వెళ్లి ఆఫీసరు గదిముందు స్ప్రింగ్ డోర్ నెట్టింది. అనుకున్నట్టుగానే ఆఫీసరు ఒంటరిగా లేడు. ఎవరో పరాయివాడు కూడా కూర్చుని ఉన్నాడు.

వెళ్లగానే తలెత్తి చూసి, "ఏం? ఇంకా కాలేదా?" అని అడిగాడు.

"అవుతుంది. అవుతున్నది!" అన్నదామె బలహీనంగా.

"ఇవాళ టపాలో వెళ్లాలి. స్పీడప్ చేయాలి. ఊఁ!" అన్నాడాయన. మధ్య వయసు దాటినవాడే. కానీ ఆయన కిదో దురద. ఎవరైనా మాట్లాడుతున్నప్పుడు కావాలని తనను పిలుస్తాడు. తన చేతికింద ఇంతటి అందగత్తె పని చేస్తున్నదని అవతలివాడికి తెలిసి వాడు ఆశ్చర్యపోవాలని వీడి తాపత్రయం.

"ఊఁ!" అన్నాడాయన మళ్లీ - 'వెళ్ల'మన్నట్టు సూచిస్తూ.

వల్లి ఇతవలికి వచ్చిపడింది. సీటులో కూలబడింది మళ్లీ. ఎదురుగా పెద్ద అంకెల పుస్తకం. బెర్ముడా ట్రయాంగిల్లాగ, బ్రహ్మజెముడు పొదల్లాగ... నోరు

తెరుచుకున్న బ్రహ్మ రాక్షసిలాగ... అది తనను మింగబోతున్నది. కాని తాను దానికి చిక్కబోవడంలేదు. మహా అయితే ఈ ఒక్కరోజు... ఈ భయం, ఈ బాధ.. అంతే!

సరిగ్గా ఒంటిగంటకు కరెంటు పోయింది. అంతవరకు అంతంత మాత్రంగానైనా తిరుగుతున్న పాత ఫ్యాను ఇప్పుడు వేగం తగ్గి... తగ్గి... తర్వాత మరింత తగ్గి... చివరకు 'బర్'మని శబ్దం చేస్తూ ఆగిపోయింది.

ఎదురుగా మరో ఆఫీసులో నుంచి లత వచ్చింది.

"ఇంకా కూర్చున్నావేం? రా!" అన్నది వస్తూనే. "ఏదైనా ఇంత తిని కాఫీ తాగొద్దాం. రా!"

వల్లి లేచింది.

ఇద్దరూ మూడంతస్తులూ దిగి కిందకి వచ్చారు. అక్కడి నుంచి తలెత్తి చూస్తే ఆ బ్రహ్మాండమైన కట్టడం అర్ధగోళాకృతిలో పెద్ద ఖాళీ స్థలంలో కట్టబడిన భద్ర భవనం. అందులో చిన్నా, పెద్దా, ప్రభుత్వ, ప్రభుత్వేతర అనేక ఆఫీసులూ - మొత్తం కలిపి వేయి మందికి పైగా చిన్నా చితకా ఉద్యోగులు... ఉదయం పది గంటల వేళ మొదలు ఘోరమైన సందడి. ఉన్న ఒక్క లిఫ్టు ముందు భయంకరమైన క్యూ. ఎంతకూ తరగదు. ఎక్కువ మంది ఓపిక చేసుకుని మెట్లెక్కి పైకి పోతారు. వెళ్లి తమ తమ సీట్లలో కూలబడి ఆ ఆయాసం తీరేవరకు కూర్చుండిపోతారు తప్ప, కాగితాలేవీ ముట్టుకోరు.

లత ఏదో మాట్లాడుతున్నది. వల్లి వింటున్నది.

"రాత్రి ఆయనా, నేనూ చాలా పొద్దుపోయేదాకా టీ.వీ.లో సినిమా చూస్తూ కూర్చున్నాం. పన్నెండు దాటింది పడుకునేసరికి!"

వల్లి లోలోపల - 'నేనూ మా 'ఆయనా' కూడా రోజూ పొద్దుపోయేవరకూ మేలుకునే ఉంటాము. పన్నెండేమిటి? రోజూ పడుకునేసరికి తెల్లవారుజామున ఏ రెండో రెండున్నరో అవుతూ ఉంటుంది. నాకు నిద్రే ఉండదు. అతను మాత్రం బారెడు పొద్దెక్కే దాకా శవంలాగా పడి నిద్రపోతాడు' అనుకుంటున్నది.

లత మొగుడు పరమశివన్. ఒక ప్రవేటు కాలేజీలో పనిచేస్తూ ఉంటాడు. సన్నగా, పొడవుగా చామనఛాయతో ముచ్చటగా ఉంటాడు. లతకు కాస్త తల నొప్పిగా ఉంటే చాలు, విలవిలలాడిపోతాడు. అతని కాలేజీ పని రోజూ సాయంకాలం నాలుగింటికే అయిపోతుంది. నేరుగా ఇంటికే వచ్చేసి వంట ఇంట్లో సెటిలైపోయి కాఫీ తయారుచేసి ఫ్లాస్కులో పోసి ఉంచి, రాత్రికి కావలసిన వస్తువుల గురించి ఆలోచిస్తూ ఉండిపోతాడు. లత వెళ్లగానే పొగలు కక్కే అద్భుతమైన కాఫీ ఇచ్చి ఎదురుగా ఆహ్లాదకరంగా మాట్లాడుతూ కూర్చుంటాడు. అతను చదువుకున్నదీ, కాలేజీలో బోధిస్తున్నది ఇంగ్లీషు సాహిత్యం కదా!

వల్లి ఉలిక్కిపడింది.

లత పెద్దగా, "నిన్నే! ఏ లోకంలో ఉన్నావు?" అని హెచ్చరించడంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చింది.

"తినకుండా అలా బొమ్మలా కూర్చున్నావేం?" అంటున్నది లత. ఎదురుగా ప్లేటులో ఇడ్లీలు.

"ఇడ్లీలా?" అన్నది వల్లి.

"అవును. ఇందాక అడిగితే 'ఊఁ' అంటివిగా?"

"సరే."

ఫలహారం ముగించి మళ్లీ వచ్చారిద్దరూ. వల్లి సీటులో కూలబడింది మళ్లీ.

✿ ✿ ✿

నోరంతా అరుచిగా ఉంది. ఒళ్లంతా సన్నగా నొప్పులు. తన మొగుడు గుర్తొచ్చాడు. అసలు తను వాణ్ని మరిచిపోయిం దెప్పుడు? ఆ విలన్‌గాడు తన మెళ్లో పుస్తె కట్టి తనకు మొగుడయ్యాడు. తన శరీరం... తన మనస్సు... తన సంపాదన - అన్నిటిమీదా ఆధిపత్యం సంపాదించాడు. అంతకుముందు పెళ్లిచూపుల పేరుతో అయిదుసార్లు అందరిముందూ తల వంచుకుని సంతలో జంతువులాగున కూర్చుని అడ్డమైనవాళ్లూ అడిగిన అడ్డమైన ప్రశ్నలకూ అతి వినయంగా సమాధానాలిచ్చి మెప్పించినా ఫలితం లేకపోయింది. ఇక 'ఇక ఈ పిల్లకు అసలు పెళ్లయ్యే యోగం ఉన్నట్టు లేదు, అని తండ్రి పుట్టెడు దుఃఖంతో పోయాక వీడొచ్చాడు చివరికి. ఈ సంబంధం తెచ్చిన పెద్దమనిషి మహా గొప్పగా ఇదైపోతూ వర్ణించాడు. అంతకుముందు ఇద్దరు బంగారు బొమ్మల్లాటి ఆడపిల్లల పాలిట పెద్దపులి అనీ, వారి డబ్బు తప్ప వాడికింకేమీ అక్కర లేకపోయిందనీ మాత్రం చెప్పలేదు.

'కట్నం పైసా అయినా అక్కరేదుట. పెళ్లి మాత్రం చేస్తే చాలుట!" అని చెప్పగా, ఆమె అన్నా, వదినా అదే చాలు పది వేలనుకుని సంతోషించి అన్నింటికీ ఒప్పుకున్నారు. అన్న కూడబెట్టిన కాస్త డబ్బు... తన రెండేళ్ల సంపాదనా తగలేశారు ఈ పెళ్లికి. ఆ తర్వాత తనకు తెలిసి వచ్చింది అసలు సంగతి. ఇద్దరు పెళ్లాలను, వారి సంపాదనలు... ఆస్తిపాస్తులు, బీమా మొత్తాలు సహా మింగిన ప్రబుద్ధుడి సంగతి. వీడొక ప్రైవేటు కంపెనీలో రెండు చేతులా సంపాయిస్తూనే ఉంటాడు. దొంగ బిల్లులూ, దొంగ సంతకాలూ... ఇవి సరేసరి! వీడికి కావలసింది అర లక్షో, లక్షో కట్నం కాదు. జీవితాంతం సంపాయించే ఆడది కావాలి. నిరంతరం శారరీక సుఖమూ, నెల నెల బంగారు గుడ్లు పెట్టే బాతులాగా నిరంతరం సంపాయించి పెట్టే పెళ్లాం కావాలి. వీడు మిగిలిన మగవాళ్లలాగా కాదు, చాలా తెలివిగలవాడు. చక్కగా మంచి ఆరోగ్యం - అదీ అన్నీ వీళ్లూ వసతులు ఉన్న ప్రభుత్వోద్యోగం చేస్తున్న ఆడ యంత్రం కావాలి. ఇంట్లో పనిపాట్లు కూడా సణక్కుండా, వంచిన నడుం ఎత్తకుండా చేసే దాసి కావాలి. పడగ్గదిలో తన ఇష్టం వచ్చినట్టు కదిలే బొమ్మ కావాలి.

నిరంతరం ధనవర్షం కురిపించే ధవదేవత కావాలి. ఈ తెలివితేటలు పండిన మేధావి అతను.

ఆ విధంగా తను వాడి పాలబడింది. డబ్బు విషయంలో మహా జాగ్రత్త వాడికి. పైసా మాత్రమే పరమాత్మ స్వరూపం అని భావిస్తాడు. ఆ విషయంలో తనవారని, పైవారని భేద బుద్ధి కించిత్తయినా లేదు. తన వైపు వారైనా సరే, ఎందరో లేరు - ఒక తమ్ముడూ, వాడి పెళ్లాం, పిల్లలూ - ఎప్పుడైనా పుష్కర కాలాని కొకసారి "అయ్యో! అన్నయ్యే!" అని ఎప్పుడైనా చూసిపోదామని వస్తే మొహం మాడ్చుకుంటాడు. వాళ్లు ప్రేమగా పలకరిస్తే ముక్తసరిగా 'ఊఁ, ఆఁ' అంటాడంతే! వాళ్లు చిన్నబుచ్చుకుని కూడా, 'వదినమ్మ'తో కాసేపు మాట్లాడి వెళ్లిపోతారు. ఇక తన అన్నావదినలు వీడి తరహా చూసి, ఎప్పుడో రావడం మానేశారు. అప్పుడప్పుడు ఒక ఉత్తరం ముక్క.. అంతే! తాను రోజూ ఉదయమే లేచి సర్వవిధాలైన చాకిరీ చేసి వండిపెట్టి, అన్నీ సర్దిపెట్టి, వాణ్ణి సాగనంపి ఉరుకులు పరుగులుగా ఆఫీసుకు వెళ్లాలి. ఎప్పుడైనా ఓపిక లేక సెలవు పెట్టి ఇంట్లో విశ్రాంతి తీసుకుందామనుకుంటే ఇంకా ఘోరం. ఆనాడు సెలవు పెట్టి ఇంట్లో ఉండిపోతాడు. ఆ పగలూ రాత్రవుతుంది. ఇక విశ్రాంతి ఎక్కడ?

✿ ✿ ✿

వల్లి మళ్లీ ఆవులించింది.

తలంతా దిమ్ముగా ఉంది.

చేతి సంచిలో వెదికి ఒక టాబ్లెట్ తీసుకుని మింగి గ్లాసెడు నీళ్లు తాగింది. తర్వాత ముందున్న పుస్తకం మూసి, తాను అంతకుముందు టైపు చేసి సిద్ధంగా ఉంచుకున్న కాగితాన్ని ఒక కవరులో ఉంచి పైన ముచ్చటగా ఆఫీసరు పేరు రాసి మరునాడు అందజేయమని సుబ్బారాయుడి చేతికిచ్చింది. వాడు దాన్ని ఈ రాత్రికి ఎట్లాగూ చదవకుండా ఉండలేడు. 'అందులో ఏ ప్రేమ లేఖో ఉంటుంది. థ్రిల్ అనుభవించవ'చ్చని తప్పకుండా అనుకుంటాడు. ఆ కవరు అందుకుంటూ "ఏముందందులో?" అని అడిగాడు కూడా. తాను ఏమీ బదులు పలక్కుండా ఇవ్వడంతో వాడు మరిన్ని ఊహాగానాలు చేస్తాడు.

మళ్లీ వచ్చి కూర్చుంది.

ఇలా తన మొగుడి యావ అంతా, మోహం అంతా డబ్బు మీదే కదా! ఇక వాడితో మరో పెద్ద యాతన ఉంది. నిజానికి అదే అన్నిటికన్నా బాధాకరం. వాడంత డబ్బు మనిషి అయినా, పిసినారి అయినా, అప్పనా తనా మనా అనేది లేని వాడైనా తనకేమీ దిగుల్లేదు. వాడి పైశాచికపు ప్రవర్తనతోనే అసలు బాధ అంతా. రోజల్లా మాటా, పలుకూ లేకుండా ఒంటరి మూగ జంతువులాగ, మాట్లాడితే ఎక్కడ పెళ్లానికి లోకువై పోతానో అన్నట్టు కూర్చుంటాడా? ఇక రాత్రయితే... వాడి దుర్గ చెప్పతరం కాదు. నెమ్మదీ, సున్నితమూ, నిదానమూ లేదు. ఒట్టి గొడ్డులాగ

ప్రవర్తిస్తాడు. బాధపెట్టడం, హింసించడం తప్ప, మరో కళ తెలియదు. ఏవేవో మందు బిళ్లలు మింగి అనేక రకాలుగా ప్రాణాలు తోడేస్తుంటాడు. అన్నిటికీ మించి పిల్లా జెల్లా అనే ఆరాటమే లేదు. ముద్దొచ్చే పసిపిల్లలు కనిపిస్తే మామూలుగా ఎవరైనా ముచ్చటగా చూస్తారు. పలకరిస్తారు. దగ్గరికి తీసుకుంటారు. మరీ చిన్న పిల్లలైతే ఎత్తుకోవాలనీ అనుకుంటారు. కానీ ఈ గొడ్డు వెధవకు ఎంత ముద్దొచ్చే పిల్లలను చూసినా చలనమే ఉండదు. పైగా విసుక్కుంటాడు. రెండుసార్లు నానా గొడవ చేసి బంగారంలాటి కడుపులు బలవంతంగా తీయించేశాడు - దుర్మార్గుడు!

ఇక... ఇప్పుడు... ఇవ్వేళ...

వల్లి లేచింది. నెమ్మదిగా మెట్లు దిగి కిందికి వచ్చింది.

ఇన్నాళ్ల తన అనుమానం తీరాలి... అది అనుమానం కాకూడదు. నిజమే కావాలి!

✿ ✿ ✿

మరో గంటలో...

వల్లి డాక్టరు వనజమ్మకు నమస్కరించి బయటకు వచ్చింది. సంతోషంతో తూలిపోతూ నడిచింది. ఆటో పిలిచి ఎక్కి "పోనివ్వ"మన్నది. ఆమెకు గర్వకారణంగానూ ఉంది. అమితానందంగానూ ఉంది. ఇన్నాళ్లూ ఒక మగాడికి చాకిరీ చేసే దాసిగాను, పరిచారికగాను, డబ్బు సంపాదించిపెట్టే మరబొమ్మగానూ, పడకటింటి వేశ్యగానూ జీవితం గడిచింది. ఇక అలా కాదు. తన జీవితం తనది. తన కోసమే తాను బతుకుతుంది. ఒకే ఒక అందాల పుష్పం పూచిన చెట్టులాగ బతుకుతుంది.

ఇంటికి చేరుకోగానే తన అదృష్టం కొద్దీ ఇల్లు గల వారి అబ్బాయి ఎదురుగా వచ్చి తాళం చెవీ, ఒక ఉత్తరం అందించి "అంకుల్ ఇమ్మన్నారు!" అన్నాడు.

పెద్ద ఉత్తరమే. తాను అర్జంటుగా ఆఫీసు పనిమీద (అంటే బోలెడు డబ్బు ఇన్వాల్వ్ అయి ఉంటుందందులో) క్యాంప్ వెళ్లవలసి వచ్చిందనీ, మూడు నాలుగు రోజుల మకాం అనీ అసలు విషయం. మిగిలినవన్నీ బోలెడు జాగ్రత్తలు- పత్రికల్లో గ్రహఫలాలలాగ - రోడ్డుకు ఎడమ వైపునే నడవమనీ, పెద్దలతో, అధికారులతో జాగ్రత్తగా, మర్యాదగా వ్యవహరించమనీ, శ్రమానంతరం ఫలితం సంభవమనీ వగైరా... వగైరా...

వల్లి తలుపు తీసి లోపలికి వెళ్తూనే ఆ ఉత్తరాన్ని ఉండ చేసి శక్తికొద్దీ మూలకు విసిరికొట్టింది. ఫ్యాన్ పెట్టుకుని కాస్సేపు అలా పడుకుండిపోయింది. తర్వాత వంట చేసుకుని తిని, పెందరాళే నిద్రకు పడింది. ఎన్నాళ్ల తర్వాతనో ఇన్నాళ్లకు హాయిగా ఒళ్లు తెలియని కలలు లేని బంగారం లాంటి నిద్ర.

ఉదయమే లేచి ఒళ్లు విరుచుకుంది. కిటికీలోనుంచి హాయిగా గాలి వీస్తున్నది. కిటికీ పక్క మందార చెట్టు ఎర్రని పెద్ద పూలు పూచింది. గోడ మీద ఏదో చిన్న పక్షి మధురమధురంగా రాగాలు తీస్తున్నది.

వల్లి కాసేపు అలాగే పడుకుని తర్వాత లేచి ఎన్నడూ లేనంత ఆనందంగా, రుచిగా కాఫీ పెట్టుకుని తృప్తిగా సేవించింది. అరగంటసేపు స్నానం చేసింది. తర్వాత గుప్పెడు జీడిపప్పు వేసి, ఇంత నెయ్యి పోసుకుని ఉప్మా తయారుచేసుకుని సుష్ఠుగా ఆరగించింది.

కాస్సేపు పేపరు చూసింది.

తర్వాత 'టైమవుతున్నది' అనుకుంటూ, లేచి తన సూట్‌కేస్‌లో కేవలం తనవీ, తనకు సంబంధించినవీ మాత్రం వస్తువులు సర్దుకుంది. రాత్రి బాగా ఆలోచించి అతి క్లుప్తంగానూ, నిశితంగానూ రాసిన ఉత్తరం మడిచి ముందు హాల్లో స్టూలు మీద ఉంచి బరువు ఉంచింది.

తరువాత తలుపులన్నీ జాగ్రత్తగా వేసి, ముందు తలుపు తాళం మరింత జాగ్రత్తగా వేసి లాగి చూసింది. ఇల్లు గల వారి అబ్బాయిని పిలిచి, తాళంచెవి అందజేసి "వారొస్తే ఇవ్వండి!" అని మాత్రం చెప్పి, ఇవతలికి వచ్చింది.

నలభై ఐదు నిముషాల తర్వాత వేగంగా వెళ్తున్న రైల్లో... తనదైన జీవితం వైపు... కేవలం తనదైన మంజుల భవిష్యత్తు వైపు... తాను పుష్పించి ఫలించవలసిన దిక్కుకు... వేగంగా... వేగంగా...

❀ ❀ ❀